

Kraków, dnia 20 marca 2017 roku

Trybunał Konstytucyjny
Al. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący: A W prowadzący działalność gospodarczą pod
firmą A

reprezentowany przez pełnomocnika Adwokat Sylwię Myśliwską, nr wpisu na listę adwokatów: 2901, Kancelaria Adwokacka Gostyński i Wspólnicy, ul. Sarego 2, 31-047 Kraków.

SKARGA KONSTYTUCYJNA

O stwierdzenie niezgodności art. 207 § 2 p.p.s.a. z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 194 § 1 p.p.s.a. oraz art. 227 p.p.s.a. z art. 78 w zw. z art. 45 ust. 1, a także art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

Działając imieniem Skarżącego, w powołaniu na pełnomocnictwo znajdujące się w załączeniu, wnoszę o stwierdzenie, że:

1. art. 207 § 2 p.p.s.a. w zakresie w jakim nie przewiduje obowiązku, a jedynie możliwość, odstąpienia od zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego w całości lub w części w przypadkach szczególnie uzasadnionych, w szczególności w sytuacji braku przyczynienia się Strony obciążonej kosztami do wydania wadliwego wyroku przez Sąd I instancji, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a w tym w szczególności z wywodzonymi z art. 2 Konstytucji zasadami zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, zasadą bezpieczeństwa prawnego jednostki i zasadą poprawnej legislacji.
2. art. 227 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi z dnia 30 sierpnia 2002 roku (dalej jako: p.p.s.a.) w zakresie w jakim nie przewiduje możliwości zaskarżenia orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego wydanego przez Naczelny Sąd Administracyjny jest niezgodny z art. 78 w zw. z art. 45 ust. 1, a także art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku,
3. art. 194 p.p.s.a. w zakresie w jakim nie przewiduje możliwości zaskarżenia orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego wydanego przez Naczelny Sąd Administracyjny jest

niezgodny z art. 78 w zw. z art. 45 ust. 1, a także art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku.

Jednocześnie wnoszę o:

- Zasądzenie kosztów postępowania na rzecz Skarżącego według norm prawem przepisanych.

Uzasadnienie

I. Ustalenia faktyczne stanowiące podstawę skargi konstytucyjnej

A) Warunki formalne skargi

Skarżący wskazuje, że w niniejszej sprawie została wyczerpana droga prawna, zgodnie z brzmieniem art. 77 ust. 1 ustawy o Organizacji i Trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym z dnia 30 listopada 2016 roku (dalej jako: „ustawa o organizacji i trybie postępowania przed TK”), a ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie zostało doręczone Skarżącemu w dniu 19 grudnia 2016 roku. Jednocześnie Skarżący wskazuje, że zachował 3-miesięczny termin do wniesienia skargi kasacyjnej, ponieważ zgodnie z art. 36 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed TK w zakresie nieuregulowanym do postępowania przed Trybunałem stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (dalej jako: k.p.c.). Tym samym zgodnie z art. 165 § 1 k.p.c. w zw. z art. 115 k.c. jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy lub na sobotę, termin upływa następnego dnia, który nie jest dniem wolnym od pracy ani sobotą. W niniejszym postępowaniu 3-miesięczny termin do wniesienia skargi upływał w dniu 19 marca 2017 roku, który był dniem ustawowo wolnym od pracy, a więc termin do wniesienia skargi upływa w dniu 20 marca 2017 roku.

B) Okoliczności faktyczne

W dniu września 2015 roku Skarżący skierował do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (dalej również jako: „WSA” lub „Sąd I instancji”) w K skargę na decyzję Zarządu Województwa (dalej jako: „Organ”) z dnia sierpnia 2015 roku utrzymującą w mocy decyzję z dnia czerwca 2015 roku, która nałożyła na Skarżącego obowiązek zwrotu dofinansowania w kwocie zł (słownie:) wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych w związku ze stwierdzeniem przez Instytucje

Zarządzającą Regionalnym Programem Operacyjnym na lata 2007-2013 nieprawidłowości przy wykorzystaniu środków finansowych otrzymanych przez Skarżącego (Beneficjenta) ze środków europejskich oraz pochodzących z budżetu państwa w ramach MRPO 2007-2013. Skarżący zarzucił Organowi, że wydając ww. decyzję na mocy której został on zobowiązany do zwrotu wypłaconych na jego rzecz środków w łącznej kwocie zł wraz z odsetkami, Organ naruszył zarówno przepisy prawa materialnego jak i przepisy postępowania. Skarżący wskazał, że w sytuacji w której projekt został przez niego zrealizowany zgodnie z umową, brak było podstaw do wydania decyzji o zwrocie otrzymanego dofinansowania.

Wyrokiem z dnia stycznia 2016 roku Wojewódzki Sąd Administracyjny w K (sygn. akt:) uwzględnił skargę i uchylił zaskarżoną decyzję, a także poprzedzającą ją decyzję. Jednocześnie Sąd I instancji zasądził od Zarządu Województwa na rzecz strony skarżącej koszty postępowania w kwocie zł. Sąd I instancji w swoim rozstrzygnięciu podkreślił, że w niniejszej sprawie Organ w sposób jaskrawy starał się przerzucić odpowiedzialność za własne błędy i zaniechania na Skarżącego. Organ jako Instytucja Zarządzająca miał obowiązek zweryfikowania i skontrolowania zarówno wniosku o dofinansowanie jak i ponoszonych przez Skarżącego wydatków. W ocenie Sądu I instancji błędy i zaniechania Organu w tym zakresie nie mogły stanowić podstawy do przyjęcia negatywnych skutków dla Skarżącego (Beneficjenta środków unijnych).

Dowód: Skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K na decyzję Zarządu Województwa z dnia września 2015 roku;
Odpowiedź Zarządu Województwa z dnia października 2015 roku na skargę A W do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego;
Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K z dnia stycznia 2016 roku wraz z uzasadnieniem, sygn. akt: ;

W związku z powyższym Organ wniósł w dniu kwietnia 2016 roku do Naczelnego Sądu Administracyjnego skargę kasacyjną na orzeczenie Sądu I instancji. Organ zarzucił głównie, że Sąd I instancji naruszył przepisy postępowania poprzez wadliwe uzasadnienie wyroku, a także, że Sąd I instancji pomiął istotną część sprawy tj. oświadczenie złożone przez A W, z którego wynika, że rozumie on różnicę pomiędzy okresem realizacji projektu, a okresem kwalifikowalności wydatków.

W dniu listopada 2016 roku Naczelny Sąd Administracyjny (dalej również jako: „NSA”) na rozprawie uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi

Administracyjnemu w K (sygn. akt:). Wyłączną przyczyną uchylenia orzeczenia było błędne uzasadnienie wyroku przez Sąd I instancji. NSA w swoim rozstrzygnięciu jednoznacznie wskazał, że rozważania przeprowadzone przez WSA w K w uzasadnieniu wyroku I instancji są zbyt lakoniczne i ogólnikowe, a jednocześnie nie odnoszą się do wynikających z akt konkretnych dowodów i faktów przez co uniemożliwiają dokonanie skutecznej kontroli instancyjnej zapadłego w sprawie wyroku.

Jednocześnie na podstawie art. 203 pkt 2 p.p.s.a. w zw. z art. 205 § 2 p.p.s.a. NSA zasądził od A W na rzecz Zarządu Województwa kwotę zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego. Przedmiotowe orzeczenie jest ostateczne i nie podlega zaskarżeniu.

Dowód: Skarga kasacyjna Organu z kwietnia 2016 roku;
Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada 2016 roku wraz z kserokopią z książki korespondencji dokumentującą datę doręczenia wyroku NSA Skarżącemu w dniu 19 grudnia 2016 roku;
Pismo procesowe Strony Przeciwnej wraz z odpowiedzią na zarzuty strony skarżącej.

II. Uzasadnienie w zakresie zasadności wniesienia skargi konstytucyjnej

A) Podstawa rozstrzygnięcia zawartego w sprawie objętej skargą

W wyroku z dnia listopada 2016 roku Naczelny Sąd Administracyjny uwzględniając skargę kasacyjną Zarządu Województwa orzekł jednocześnie o kosztach postępowania. W swoim orzeczeniu Sąd na podstawie art. 203 pkt. 2 w zw. z art. 205 § 2 p.p.s.a. wskazał, iż zasądza od A W na rzecz Skarżącego kwotę zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego. Ustawa prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi przewiduje zasadę pełnej odpowiedzialności finansowej za wynik postępowania – tzw. zasadę rezultatu.

– Możliwość odstąpienia od zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego w całości lub w części w przypadkach szczególnie uzasadnionych w oparciu o art. 207 § 2 p.p.s.a.

W art. 207 § 2 p.p.s.a. wprowadzono dopuszczalność pewnego odstępstwa od ww. zasady pełnej odpowiedzialności finansowej za wynik postępowania. Zgodnie z jego treścią w przypadkach szczególnie uzasadnionych, sąd może odstąpić od zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego w całości lub w części. Mamy więc do czynienia z wprowadzeniem w takiej sytuacji tzw. zasady słuszności, na podstawie której NSA może odstąpić od zasądzenia zwrotu kosztów postępowania na

rzecz strony wygrywającej, jeżeli uzna, że zachodzi wskazany w treści ustawy „szczególnie uzasadniony przypadek”. Przesłanka ta ma jednak charakter wyjątkowy, tak więc, zgodnie z przyjętymi regułami wykładni, musi być ona interpretowana w sposób ścisły, a niekiedy wręcz zawężający. Z powyższego wynika, iż stosowanie przepisu art. 207 § 2 p.p.s.a. ma charakter ściśle uznaniowy. Sąd działa w takiej sytuacji z urzędu, a jakkolwiek wniosek strony – dotyczący jego zastosowania – nie jest dla niego wiążący. Tak więc, na gruncie postępowania sądowo-administracyjnego, zachowuje swoją aktualność pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 stycznia 2012 roku (sygn. akt: III CZ 10/12), w myśl którego ocena sądu, czy zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, ma charakter dyskrecjonalny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowany własnym przekonaniem sądu oraz oceną okoliczności rozpoznawanej sprawy. Pozostawienie więc takiej możliwości wyłącznie i w każdym przypadku ocenie sądu powoduje, iż ustawodawca nie pozostawia stronie postępowania żadnej możliwości skorzystania z takiego środka, ograniczając drogę obrony swoich praw.

Wartym uwagi jest, iż w stanach faktycznych analogicznych do zaistniałego w przedmiotowej sprawie, w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego wyjątek z art. 207 § 2 p.p.s.a. znajdował swoje zastosowanie¹. W istocie rzeczy bowiem, wyłączną przyczyną sprawiającą, iż doszło do postępowania kasacyjnego było wadliwe orzeczenie Sądu I instancji, które spowodowało wniesienie skargi kasacyjnej uwzględnionej następnie przez NSA. W uzasadnieniu wyroku z listopada 2016 roku NSA wyraźnie wskazał, że: *„Prawidłowo sporządzone uzasadnienie umożliwia kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku, funkcja uzasadnienia wyraża się bowiem w tym, że jego adresatem, oprócz stron, jest także Naczelny Sąd Administracyjny. (...) Naczelny Sąd Administracyjny stwierdza, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie spełnia, określonych tym przepisem, warunków uznania go za prawidłowe, zaś jego wady uniemożliwiają, jak zasadnie podnosi kasator, dokonanie kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku”*. Pomimo tego, że wyłączną przyczyną postępowania kasacyjnego było wadliwe orzeczenie Sądu I instancji, NSA obciążył kosztami postępowania kasacyjnego stronę, która wniosła skargę do Sądu I instancji, ale nie zaskarżała orzeczenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. W takiej sytuacji należy uznać, iż zasądzenie w stosunku do strony przegrywającej zwrotu kosztów postępowania administracyjnego na podstawie art. 203 pkt. 2 p.p.s.a. pozostaje w opozycji wobec obowiązku urzeczywistnienia zasad sprawiedliwości społecznej, wynikającego z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Brak jest bowiem takiego uregulowania zasad postępowania sądowo-administracyjnego, które w takiej sytuacji obligowałyby Sąd

¹ Tak m. in.: Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 lutego 2012 roku (sygn. akt: II GSK 51/11): *„Jeżeli wyłączną przyczyną sprawiającą, że doszło do postępowania kasacyjnego było wadliwe orzeczenie sądu I instancji, które spowodowało wniesienie skargi kasacyjnej uwzględnionej przez Naczelny Sąd Administracyjny, to brak dostatecznych podstaw do tego, by obciążyć stronę, która wniosła skargę do sądu I instancji, kosztami postępowania kasacyjnego na podstawie art. 203 pkt 2 p.p.s.a.”*; Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 stycznia 2008 roku (sygn. akt: I FSK 140/07): *„Jeżeli wyłączną przyczyną sprawiającą, że doszło do postępowania kasacyjnego było wadliwe orzeczenie sądu I instancji, które spowodowało wniesienie skargi kasacyjnej uwzględnionej przez*

do odstąpienia od zasądzenia kosztów postępowania. Jak wynika z samego orzecznictwa NSA w takich sytuacjach tj. wówczas gdy uwzględnienie skargi kasacyjnej następuje na skutek wadliwego uzasadnienia sporządzonego przez Sąd I instancji zasadnym jest odstąpienie od obciążenia strony kosztami postępowania kasacyjnego (tak m.in.: wyrok NSA z dnia 21 lutego 2012 roku, sygn. akt: II GSK 51/11; wyrok NSA z dnia 17 stycznia 2008 roku, sygn. akt: I FSK 140/07). Niezależnie od takiego stanowiska NSA odstąpienie od orzeczenia kosztów postępowania w takiej sytuacji nadal należy do dyskrecyjnej władzy NSA i brak jest możliwości późniejszego kwestionowania takiej decyzji przez stronę postępowania. Art. 207 § 2 p.p.s.a. w jego obecnym brzmieniu stanowi jedynie pewną możliwość zastosowania takiego odstąpienia od orzekania w przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego, przy czym w żadnym stopniu nie zobowiązuje on orzekającego w sprawie Sądu do podjęcia takiego rozstrzygnięcia.

Tym samym już samo istnienie możliwości zasądzenia takich kosztów w przypadku gdy wyłączną przyczyną uwzględnienia skargi kasacyjnej jest wadliwe orzeczenie sądu I instancji stanowi naruszenie art. 2 Konstytucji, a tym samym stanowi naruszenie zasady sprawiedliwości, zasady bezpieczeństwa prawnego oraz zasady poprawnej legislacji, które to zasady wywodzą się z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku.

– Brak możliwości zaskarżenia orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego wydanego przez Naczelny Sąd Administracyjny

Ustawa prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi przewiduje zasadę pełnej odpowiedzialności finansowej za wynik postępowania – tzw. zasadę rezultatu. Jednakże, o ile w przypadku postępowania pierwszo-instancyjnego istnieje możliwość zaskarżenia przez stronę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, o tyle w przypadku kosztów postępowania kasacyjnego stronie nie przysługuje żaden środek odwoławczy w tym zakresie. Tym samym brak realnej możliwości zaskarżenia rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego sprawia, że w tym zakresie Strona takiego postępowania pozbawiona zostaje możliwości rozpoznania takiego orzeczenia przez II instancję. Zaskarżony niniejszą skargą przepis art. 227 § 1 p.p.s.a. stanowi podstawę do zaskarżenia w przedmiocie kosztów, ale tylko w przypadku gdy orzeczenie takie wydaje wojewódzki sąd administracyjny i tylko o tyle o ile strona nie złożyła środka odwoławczego co do istoty sprawy. Jednocześnie art. 194 § 1 p.p.s.a. w żadnym stopniu nie uprawnia Strony do złożenia środka odwoławczego od orzeczenia NSA w przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego. Strona takiego postępowania jest więc pozbawiona możliwości zaskarżenia tego rodzaju orzeczenia. Nawet rażąco

Naczelny Sąd Administracyjny, to brak dostatecznych podstaw do tego, by obciążyć stronę, która wniosła skargę do sądu I

błędne i niesprawiedliwe rozstrzygnięcie sądu w tym zakresie nie podlega żadnej weryfikacji, co stanowi przejaw naruszenia art. 78 oraz art. 176 ust. 1 Konstytucji. Pozbawienie Skarżącego w takiej sytuacji prawa do zweryfikowania wysokości oraz zasadności zasądzonych kosztów uniemożliwia więc jakąkolwiek ochronę przed arbitralnym i wadliwym rozstrzygnięciem, którego bezpośrednie skutki finansowe ponosi Skarżący, przez co pośrednio naruszona zostaje również zasada prawa do własności wyrażona w art. 64 Konstytucji.

B) Naruszenie praw i wolności konstytucyjnych Skarżącego

- Niezgodność art. 207 § 2 p.p.s.a. z art. 2 Konstytucji i wywodzonymi z niego zasadami zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, zasadą bezpieczeństwa prawnego jednostki i zasadą poprawnej legislacji.

Skarżony przepis art. 207 § 2 p.p.s.a. poprzez ustanowienie jedynie możliwości odstąpienia od zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego w szczególnie uzasadnionych przypadkach w żadnym stopniu nie wiąże Sądu w zakresie podjęcia takiego rozstrzygnięcia. Pełna dyskrejonalność sądu w kwestii zastosowania lub nie rozwiązania przewidzianego treścią art. 207 § 2 p.p.s.a. doprowadza do naruszenia zasady zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, która wywodzi się z art. 2 Konstytucji.

Kwestionowana regulacja pozostaje w sprzeczności z art. 2 Konstytucji, stanowiącym zasadę demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Zasada ta wytycza kierunki rozwoju państwa, a także stanowi regułę teleologiczną działalności ustawodawczej parlamentu. Została w niej wyrażona wola, aby państwem zarządzano zgodnie z prawem, by prawo stało ponad państwem, było wytyczną działania dla niego i dla społeczeństwa. Zasada ta wyklucza również możliwość przerzucenia negatywnych konsekwencji błędów organów państwa (w tym także sądów) na jednostkę. Tym samym przepisy Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi powinny wykluczać możliwość zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego w sytuacji gdy wyłączną przyczyną uwzględnienia skargi kasacyjnej były błędy w uzasadnieniu, których dopuścił się Sąd I instancji. Z cytowanego przepisu wynika także zasada poszanowania wolności i praw jednostki. Tak więc regulacje ustawy prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w swoim obecnym kształcie pozostają w sprzeczności ze wskazanymi zapisami Konstytucji.

– Niezgodność art. 227 p.p.s.a. oraz art. 194 p.p.s.a. z art. 78 w zw. z art. 45 ust. 1, a także art. 176 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku

Skarżone zapisy ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi pozostają w sprzeczności z art. 45 Konstytucji zapewniającym prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy oraz art. 78 Konstytucji statuującym prawo do zaskarżania orzeczeń i decyzji. Pełna dyskrecjonalność sądu w kwestii zastosowania lub nie rozwiązania przewidzianego treścią art. 207 § 2 p.p.s.a., bez jednoczesnej możliwości zaskarżenia rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przez stronę, w pełni uzasadnia powyższy zarzut. Zarówno art. 227 p.p.s.a. jak również art. 194 p.p.s.a. nie stanowi bowiem podstawy do zakwestionowania rozstrzygnięcia NSA w przedmiocie orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W niniejszej sprawie orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego zostało po raz pierwszy wydane przez NSA, który działał jako sąd odwoławczy rozpoznający skargę od wyroku wojewódzkiego sądu administracyjnego. W tym zakresie orzeczenie NSA, pomimo swojego akcesoryjnego charakteru, wpływa na prawa podmiotowe Skarżącego, bezpośrednio prowadząc do uszczuplenia jego praw majątkowych poprzez nałożenie obowiązku zapłaty kosztów sądowych. Niemożność wniesienia zażalenia na takie rozstrzygnięcie budzi uzasadnione zastrzeżenie w kontekście konstytucyjnego prawa do sądu oraz prawa do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji (art. 78 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji).

Uregulowania ustawy prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi budzą zastrzeżenia w kwestii konstytucyjności tym bardziej, że choćby na kanwie przepisów procedury cywilnej możliwość obrony swoich praw w kwestii kosztów postępowania w postępowaniu kasacyjnym jest wyraźnie przewidziana. Zgodnie z treścią art. 394² § 1 k.p.c. na postanowienia sądu drugiej instancji, których przedmiotem są oddalenie wniosku o wyłączenie sędziego, zwrot kosztów procesu, zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, skazanie świadka, biegłego, strony, jej pełnomocnika oraz osoby trzeciej na grzywnę, zarządzenie przymusowego sprowadzenia i aresztowania świadka, odmowa zwolnienia świadka i biegłego od grzywny i świadka od przymusowego sprowadzenia, przysługuje zażalenie do innego składu tego sądu, z wyjątkiem postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Tak więc strona, która została obciążona kosztami postępowania ma możliwość odwołania się od tej decyzji, co umożliwia jej realizację jej konstytucyjnego prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy i zaskarżenia niekorzystnej dla siebie decyzji.

C) Podsumowanie

W obecnym stanie prawnym strona postępowania przed NSA jest niejako podwójnie pozbawiona możliwości obrony swoich praw. W pierwszej kolejności nie ma ona żadnego wpływu na dyskrecyjne orzeczenie NSA o odstąpieniu od obowiązku zwrotu kosztów drugiej stronie, które to orzeczenie skład NSA wydaje wyłącznie w oparciu o swoje przekonanie na temat sprawy nie posiadając ku temu żadnych wytycznych prawnych. Jednocześnie strona postępowania nie ma jakiegokolwiek możliwości zaskarżenia tak wydanego orzeczenia o kosztach pomimo znacznej dowolności, jaka przysługuje składowi sędziowskiemu przy jego wydawaniu. Tym samym nie ulega wątpliwości, że obowiązujący stan prawny pozbawia stronę możliwości obrony i egzekwowania zagwarantowanych konstytucyjnie wolności i praw.

Skarża
Adwól

Załączniki:

1. Pełnomocnictwo wraz z potwierdzeniem uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa;
2. Kserokopia z książki korespondencji dokumentująca datę doręczenia wyroku NSA z dnia 1 listopada 2016 roku;
3. Wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Skarżącego;
4. Pisma wskazane w uzasadnieniu skargi;
5. Odpis skargi wraz z załącznikami;
6. Cztery kopie wyroku NSA z dnia 1 listopada 2016 roku;
7. Cztery kopie wyroków potwierdzające wyczerpanie drogi prawnej w przedmiotowej sprawie.

